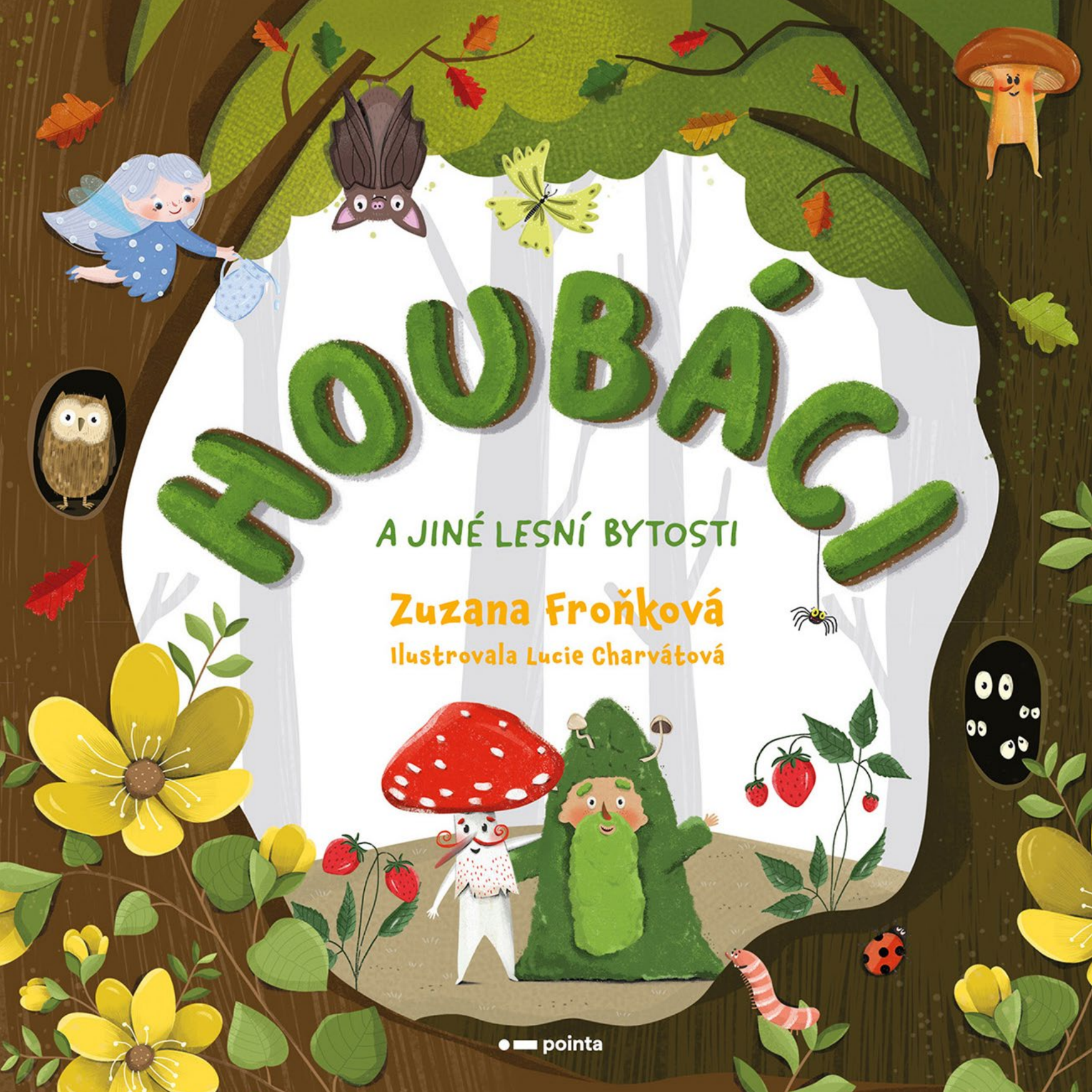

HOUBAČI

A JINÉ LESNÍ BYTOSTI

Zuzana Froňková

ilustrovala Lucie Charvátová

Houbáci a jiné lesní bytosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Froňková
Houbáci a jiné lesní bytosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

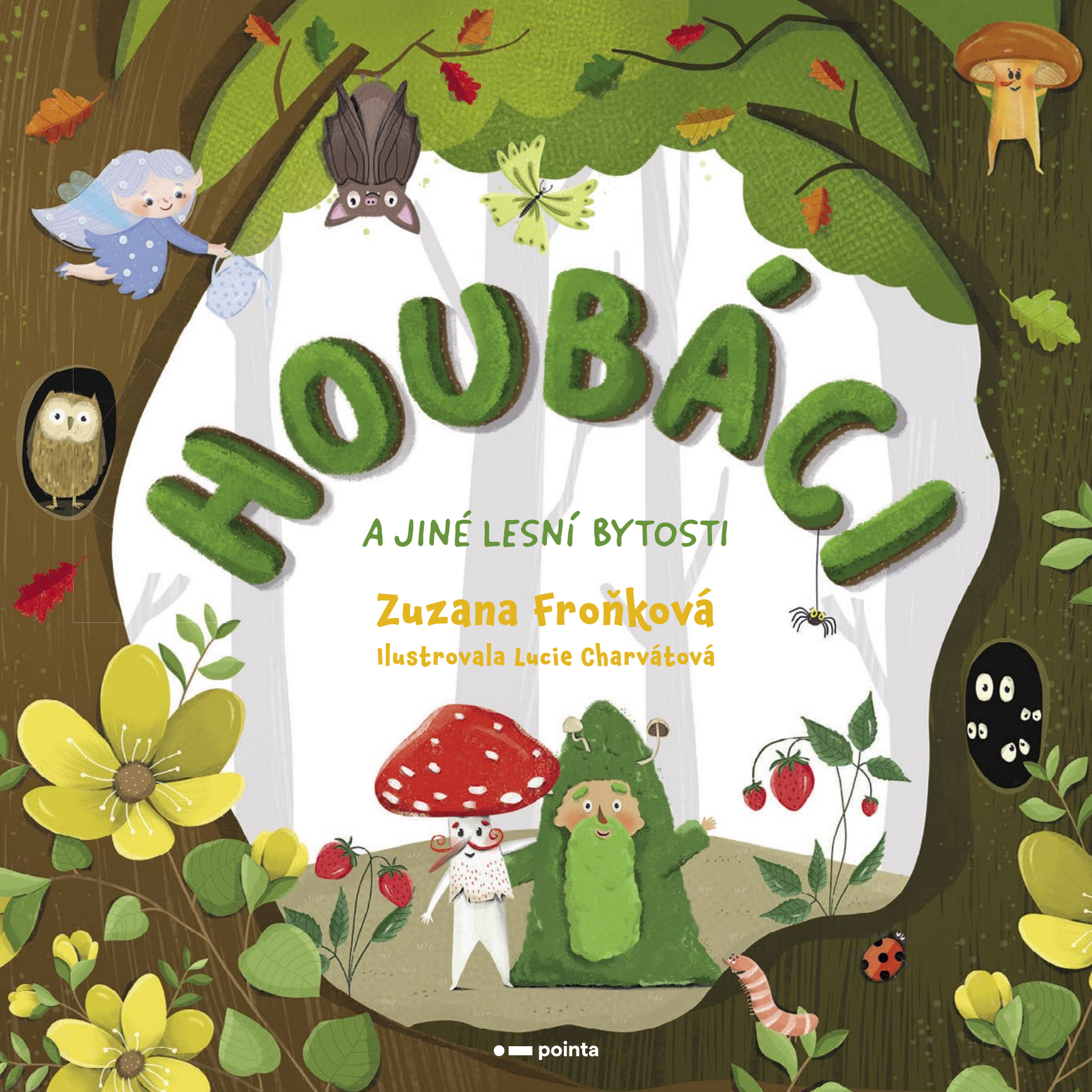

HOUBAČI

A JINÉ LESNÍ BYTOSTI

Zuzana Froňková

ilustrovala Lucie Charvátová

Copak to tady máme...

7 KAPITOLA PRVNÍ

Jak Houbáci vrátili
na svět rosu

16 KAPITOLA DRUHÁ

Jak pan Fous zachránil
Houbáčky od utopení

24 KAPITOLA TŘETÍ

Jak Houbáci zbavili Vodňásků
nevychované návštěvy

32 KAPITOLA ČTVRTÁ

Jak Houbáci pomohli
borůvkám dozrát

40 KAPITOLA PÁTÁ

Jak Houbáci našli vílu Mlženku
a maličko to oslavili

48 KAPITOLA ŠESTÁ

Jak vnuci-buci dostali
od lesa za vyučenou

56 KAPITOLA SEDMÁ

Jak Houbáci s paní Jímrádovou
vrátili Hejkalovi hlas

64 KAPITOLA OSMÁ

Jak Houbáci s Vřesenkou
potrestali hamižné Zelináře

71 KAPITOLA DEVÁTÁ

Jak Jasmínka přivedla
Mecháčka zpátky mezi živé

79 KAPITOLA DESÁTÁ

Jak lidé, Houbáci a pan Fous
prolomili kletbu Ducha lesa

88 AKTIVITA

Zatancuj si s Houbáčkem

89 AKTIVITA

Houbeso

KAPITOLA PRVNÍ

Jak Houbáci vrátili na svět rosu

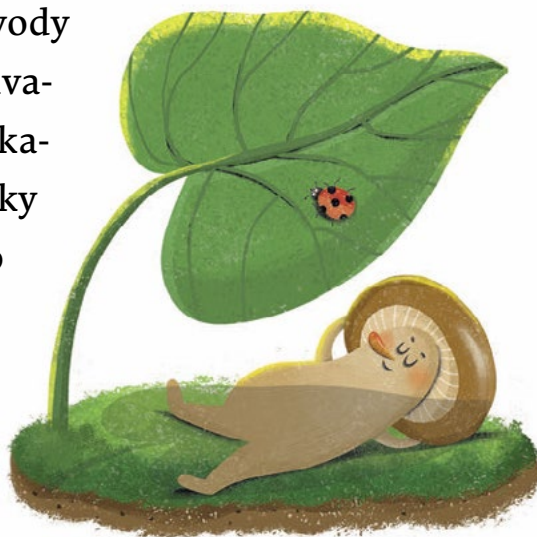

Letos se jaro přihnulo do lesa i do vesničky s vervou. Než se Houbáci rozkoukali, bylo horko jako v létě a všude to rašilo, bujelo a kvetlo. Kdo jsou to Houbáci? Skřítkci, kteří se starají o houby. A nejen to, pečují i o celý les a všechny jeho obyvatele, protože moc dobře vědí, že všechno je propojené nám neviditelnou sítí podhoubí. Přes zimu bývají většinou schovaní ve svých norách hluboko v zemi, kde podřimují, odpočívají a jen občas se staví u sousedů na partičku Houbesa. A jak se začne prohřívat zem, vylezou honem ven, aby nepromeškali šimrání prvních slunečních paprsků. Ale letos šlo všechno nějak rychle.

Sluníčko si vykračovalo po obloze od brzkého rána. Občas se na chvíli schovalo za bílé beránky, ale to jen na malou chvílku, když už se zdálo, že ještě trochu rozespalým skřítkům přismahne nos. V lese to vonělo jehličím a smůlou. Houbáci se teď nejraději chladili v hlubokém hustém mechu, který roste u potoka, a někteří občas hopsli i do tůňky. Ale nemyslete si, jen tak nezaháleli! Právě teď bylo moc důležité kontrolovat, aby jim nevyschlo žádné podhoubí.

Jak ale přibývalo horkých dnů, ubývalo vody i v lese. „Ještě že máme tolik rosy,“ pochvalovali si skřítkci a lebedili si v mechových kanapíčkách. Rosa byla spásou i pro zahrádky babičky Hajné a paní Mlynářové. Všechno bylo v plném květu a včelky, čmeláci i motýli si mohli křídla ulítat, jak neustále sosali voňavé nektary. Zkrátka všude bylo živo, barevno a veselo.

Jednou ráno se ale několik Houbáčků probudilo nezvykle brzo a nezvykle nenaladěně.

„Já se vám dneska vůbec nevyspal. Co se to děje?“

„Já jak by smet! Od rána se převaluju...“

„Já se zase musím pořád drbat, jako kdybych si místo v mechu ustlal v jehličí!“ stěžoval si další.

A to byla trefa do černého. Skřítkci začali prohlížet své postýlky a místo vlhkého, chladivého mechu v nich nacházeli jen mech uvadlý, polosuchý, kousavý.

„Co se to stalo s mechem?!“ zděsili se. „Je suchý! Kdy naposledy spadla rosa?“

Nastalo zadumané ticho. Včera to nebylo, snad před pár dny. Nikdo přesně nevěděl, kdy se z nebe přestaly snášet ty životodárné kapičky. Vlastně bylo skoro jedno, kdy se to stalo. Teď je třeba vymyslet, co s tím!

Skřítkci se vydali na obhlídku okolí. Jak venku pálilo to silné jarní sluníčko, už pěkných pár dnů se nevzdálili z lesa, a tak je překvapilo, jak zvadlé a usychající našli ty krásné květinové zahrádky, kam i oni rádi chodili pozorovat motýly. Teď v nich bylo ticho, pusto, smutno. Babička Hajná sice stále nosila v konvi vodu z rybníka a snažila se zahrádku zalévat, ale jen co jednu konev vylila a došla pro druhou, zahrádka už byla zase vyprahlá.

„To mi řekněte, copak je tohle za divné jaro!? Jen co všechno vyraší a vypučí, už je tady sucho. Kdo to kdy viděl?“ posteskla si babička a odložila těžkou konev.

„Už pár dní nespadla ani kapka rosy, babičko. A když se rostliny nenapijí v noci, přes den už jejich žízeň neuhasí nic,“ pošeptal jeden ze starších Houbáčků babičce Hajné, když si k ní přisedl na lavici.

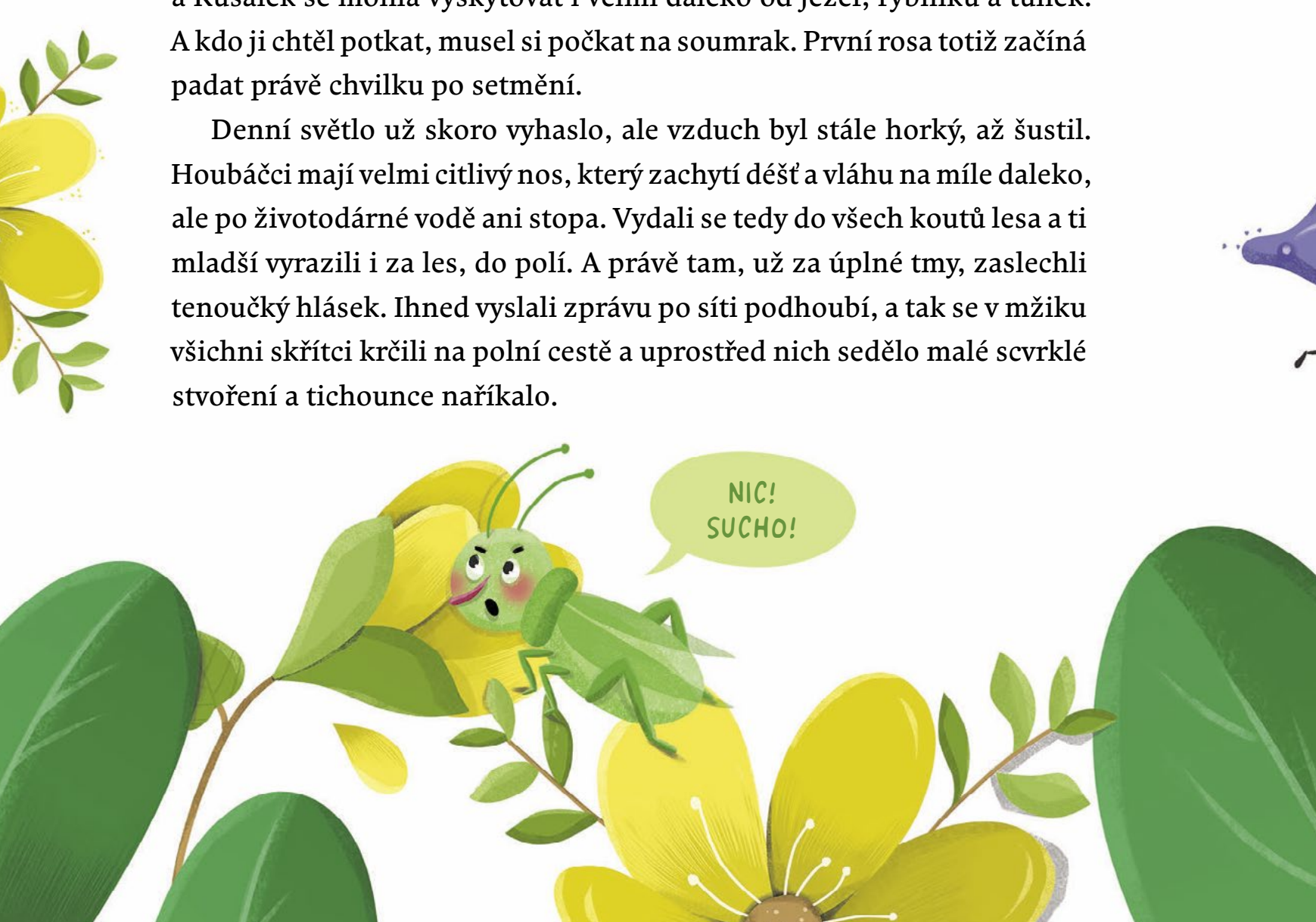
„Ale co počít? Přece nenecháme ty kytičky uschnout, jen co vystrčily první lístečky?“ bědovala babička.

„Nenecháme, babičko, nebojte, však my tu rosu najdeme!“ vyskočil Houbák a hned vyrazil k lesu.

Slunce bylo ještě vysoko na obloze, když se skřítkci shromáždili na mýtince k velké poradě. Zjistilo se, že kromě rosy už několik dní nikdo neviděl ani vodní vílu Rosénku, která se o rosu stará. Bylo třeba ji najít, a to co nejdříve. Nejen že se Houbáčkům nechtělo spát v suchém mechu, tady šlo o víc. Stačí několik dnů a mohlo by vyschnout i podhoubí! To by pak znamenalo zkázu nejen pro všechny houbičky, které z něj rostou, ale i pro ty, které se zatím ještě ani nevyklubaly.

Rosénka patřila mezi vodní víly, ale na rozdíl od Mlženek, Deštěnek a Rusalek se mohla vyskytovat i velmi daleko od jezer, rybníků a tůňek. A kdo ji chtěl potkat, musel si počkat na soumrak. První rosa totiž začíná padat právě chvílku po setmění.

Denní světlo už skoro vyhaslo, ale vzduch byl stále horký, až šustil. Houbáčci mají velmi citlivý nos, který zachytí déšť a vláhu na míle daleko, ale po životodárné vodě ani stopa. Vydali se tedy do všech koutů lesa a ti mladší vyrazili i za les, do polí. A právě tam, už za úplné tmy, zaslechli tenoučký hlásek. Ihned vyslali zprávu po síti podhoubí, a tak se v mžiku všichni skřítkci krčili na polní cestě a uprostřed nich sedělo malé scvrklé stvoření a tichounce naříkalo.

NIC!
SUCHO!